

Hidden Scars

(Rivals, boek 4)

Hidden Scars

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel en Natascha van Limpt

Eerste uitgave februari 2024

NUR 343/332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

Zwarte Dahlia MC

JACINTO – PRESIDENT

ANT – VICEPRESIDENT

LUCILLE – SERGEANT AT ARMS

MARTINEZ – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

GEORGE – VOLWAARDIG LID

IMIX – VOLWAARDIG LID, ZOON VAN PRESIDENT

RAINE – VOLWAARDIG LID

PHANTOM – PROSPECT, HACKER

Nachtwolven MC

ACE – PRESIDENT

RHYS – VICEPRESIDENT

TEXX – SERGEANT AT ARMS

HAMMER – VOLWAARDIG LID

THADDEUS – VOLWAARDIG LID

BOBBY – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

ZANE – VOLWAARDIG LID

PHOENIX – VOLWAARDIG LID, HACKER

TJ – PROSPECT

Hoofdstuk 1

Het waren lange, drukke dagen. De club was bezig met onderhandelingen met nieuwe partijen waaraan ze hun geslacht konden verkopen, waardoor veel van zijn broeders weg moesten. Onderwijl liepen de gewone zaken door, waardoor Phoenix daar dubbel werk leek te hebben. Werk was het enige wat hij aan zijn hoofd had; er was nauwelijks ruimte voor iets anders. Voor nu vond hij dat wel prima. Het was toch gewoon de tijd uitzingen totdat TJ zijn patch had gehaald. Een paar weken, twee maanden misschien? Hij kon heus nog wel even doorpakken.

Toch hing er vandaag een bedrukte sfeer. In zijn kantoor hoorde hij harde stemmen vanuit het clubhuis beneden en er werd met deuren gesmeten. Was er ruzie?

Ze doen maar.

Met die gedachte probeerde Phoenix het los te laten, maar zo makkelijk was dat natuurlijk niet. Hij was nog steeds deel van de club. Als er iets aan de hand was, had dat ook invloed op hem. Bovendien gaf hij heus nog wel om de club. Hij gunde niemand rottigheid.

Na twintig minuten met een onderbuikgevoel nieuwe items aan de webshop te hebben toegevoegd, begaf hij zich toch naar het clubhuis. Daar wierp Ace meteen een donkere blik op hem. Dat hóéfde niets te

betekenen, die vent keek wel vaker chagrijnig. Maar toch... Lag het aan hem of keken de anderen ook op een bepaalde manier naar hem? Was er iets gebeurd? Dat moest dan wel iets met de Zwarte Dahlia's te maken hebben. Een steek trok door zijn maag.

Dat was zijn grootste angst. Een echte bendeoorlog.

Raine en hij die lijnrecht tegenover elkaar kwamen te staan, waarbij geen van hun clubs het nog zou tolereren dat ze zich buiten de strijd hielden. Een vuurgevecht waarbij Raine zich aan de andere kant van de linie zou bevinden...

Rustig aan, sprak hij zichzelf streng toe. Er is helemaal geen reden om aan te nemen dat er opeens iets is gebeurd. Dan had Raine je heus wel gewaarschuwd. Je maakt je weer helemaal druk om niets.

Als hij al de reden was dat Ace zo knorrig was, dan kon dat van alles zijn. Misschien had zijn telefoon op stil gestaan, had hij een fout gemaakt bij een klus of was hij iets belangrijks vergeten.

'Naar de tafel,' zei de president, voordat Phoenix kon vragen of er iets aan de hand was. Ace wierp een blik op Rhys, voordat die een knikje gaf.

'Jij ook, Phoenix.'

Nu brak het klamme zweet hem echt uit. Waarom werd dat benadrukt? Het was altijd de bedoeling dat hij deelnam aan de vergaderingen. Met een zwaar gevoel in zijn benen en een hart dat veel sneller klopte dan gezond was, begaf Phoenix zich naar de vergadertafel, waar hij op zijn vaste plek ging zitten. Alle gezichten stonden grimmig.

Waarom leek het alsof iedereen al wist wat er aan de hand was, behalve hij? Zijn blik schoot naar Thaddeus. Normaal zou die hem wel met een simpel knikje geruststellen, maar nu tuurde hij in gedachten verzonken naar de in het hout gekerfde wolvenkop.

De deur sloot. Het voelde akelig definitief.

Phoenix vouwde zijn handen tussen zijn knieën. Zijn schouderpijnen waren stram terwijl hij iets voorover zat. Met korte stootjes verliet zijn adem zijn lippen.

Ace leunde naar voren op de tafel, zijn armen rustend op het blad. ‘De meesten van jullie hebben het inmiddels wel meegekregen. Onze nieuwe wapenopslag is vannacht bestormd. TJ en Dom zijn allebei gewond geraakt.’

Dit was vanóchtend al gebeurd? Onrustig schoof Phoenix met zijn voet over de vloer. Waarom kwamen ze dan nu pas met elkaar samen om dit te bespreken? Verdwaasd keek hij rond, maar de gezichten van de anderen waren star. Zij leken zich hier geenszins over te verbazen.

Wist iedereen behalve ik hier dan al van?

Niemand reageerde op Ace’s woorden. Phoenix had het onbestemde gevoel dat ze wachtten tot hij iets zei.

Hij schraapte zijn moed bij elkaar. ‘Weten we wie het heeft gedaan? Hebben de jongens iets gezien?’

‘Ja.’ Ace haakte zijn vingers in elkaar en keek hem recht aan. ‘Het waren Zwarte Dahlia’s.’

Phoenix kreeg het koud. IJskoud.

Hij wilde verdwijnen, wilde hier heel ver vandaan zijn.

Hij sloeg zijn ogen neer, kon de blikken van de anderen niet meer verdragen.

Vanaf nu was Raine niet meer veilig in Warringfield, en Phoenix was niet meer veilig in Reigh. Van het ene op het andere moment waren ze gezworen vijanden geworden, zelfs al wilden ze dat geen van tweeën.

‘En wij vragen ons af hoe zij van de opslagplaats wisten.’

Phoenix’ adem bleef in zijn keel steken. Met een ruk keek hij op. Wat dachten ze nu? Dat hij de club verraden had? ‘Ik heb — ik heb niets gezegd; ik zweer het!’

Rhys slaakte een zucht. ‘Maar ze hebben ergens hun info vandaan, Phoenix. De meesten van ons vermoedden al vanaf het begin dat je... *vriend* om dubieuze redenen bij je is. Het tegen je zeggen had geen zin, want jij hebt al de hele tijd een roze bril op. En nu is er precies gebeurd waar we bang voor waren. De Zwarte Dahlia’s hebben onze wapens gejat en de Yakuza onthoofdt onze hele club als ze erachter komen dat we hun goederen verloren zijn. We móéten dat spul terugkrijgen.’

‘Maar Raine — Raine zit hier echt niet achter! Ze hebben vast gewoon via camerabeelden achterhaald waar we heen zijn gegaan en...’

‘Jij hebt er toch voor gezorgd dat dat niet kon?’ Ace’ stem was ijskoud.

‘J-ja,’ hakkelde hij. ‘M-maar misschien heb ik wat over het hoofd gezien. Raine heeft — Raine heeft hier echt niets mee te maken. Hij heeft helemaal niets meer met zijn club!’

‘Of hij wilde je dat laten geloven, zodat je slordiger werd,’ antwoordde Rhys. ‘Zodat je niets zou vermoeden. En zelfs als het niet vanaf het begin zijn plan was... Onze schuilplaats onthullen is dé manier om weer bij hen in de gunst te komen.’

Wild schudde Phoenix zijn hoofd. Nee, dit sloeg helemaal nergens op. ‘Raine zou dit nooit doen. Het was donker, misschien hebben TJ en Doc het niet goed gezien. Of...’

Ace ramde zijn vuist op tafel. ‘Hou op met je gezwets! Je bent genaaid door die klote-Dahlia. Wedden dat we een tracker vinden op je motor?’

Phoenix klemde zijn kiezen op elkaar. Hij vertrouwde Raine honderd procent. Die had hem dit écht niet geflikt. ‘Best,’ bromde hij. ‘Ga maar kijken. Je vindt toch niets.’

Phoenix had het gevoel dat zijn ingewanden in een knoop werden gedraaid toen er een tracker voor zijn neus op tafel werd gesmeten.

‘Hij zat inderdaad aan je motor,’ bromde Ace. ‘Hoe héb je zo stom kunnen zijn!’ Zijn president vloekte. ‘Je hebt verdomme voor ons allemaal ons doodvonnis getekend!’

Phoenix staarde naar het kleine apparaatje. Hij kon er met zijn verstand niet bij. Iemand anders moest dat hebben gedaan, misschien was Imix wel langs zijn huis gegaan en had hij die tracker eraan bevestigd. *No way* dat Raine daar iets mee te maken. ‘Dat kan elke Dahlia hebben gedaan,’ antwoordde hij zo kalm als hij kon.

‘Alleen als ze wisten dat wij een nieuwe lading geschut hadden, op een nieuwe plek!’ viel Rhys hem in de rede. ‘Wat jij dan moet hebben verteld.’

‘Maar dat heb ik echt niet!’

‘We verliezen hiermee kostbare tijd.’ Ace stond op, met zijn handen leunde hij nog steeds op de tafel waardoor hij nog dreigender overkwam dan normaal. ‘Bel ’m op.’

‘Nee.’ Het woord was eruit voor hij er erg in had.

Het werd stil in de ruimte.

‘Nee?’ herhaalde Ace schamper. ‘Je doet wat ik je zeg.’

‘En wat gaan jullie dan doen?’

‘Wat er gedaan moet worden.’

Ace klonk zo bruusk... Nee, hij wilde Raine hier niet in de buurt hebben. Ze zouden hem pijn doen, ze —

Plotseling greep Texx hem bij zijn nek en duwde zijn gezicht tegen de tafel. ‘Ken je plaats.’ De man trok zijn telefoon uit Phoenix’ broekzak vandaan, drukte zijn vinger tegen het scherm en schoof hem naar Ace toe.

De president pakte het toestel op. ‘Dan moet ik het zelf maar doen.’

Phoenix probeerde op te staan, maar Texx drukte hem naar beneden. ‘Nee, laat hem hierbuiten! Hij weet hier niets van!’

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ snoof Ace. Hij keek Texx aan. ‘Haal ’m hier weg. We zien wel wat we met hem gaan doen als we klaar zijn met loverboy.’

‘Flikker op!’ riep Phoenix uit. Hij probeerde zich los te rukken, maar Hammers hand zat stevig om zijn bovenarm. En zelfs als hij zich losrukte, wat dan? Er waren minstens tien anderen in de kamer. ‘Ik zweer je dat hij niks weet!’

‘Bid maar dat je ernaast zit,’ gromde Ace. ‘Want anders zijn we allemaal zo goed als dood.’

Raine drukte de bel in. Hij had van Phoenix een appje gekregen dat ‘ze over serieuze shit moesten praten’ en of hij zo snel mogelijk kon komen. Op dat moment was hij niet echt met wat bijzonders bezig geweest, dus hij had gezegd dat er een familienoodgeval was en was daarna op de motor gestapt. Tijdens de rit naar Warringfield bleef er van alles door zijn hoofd spoken. Het was niks voor Phoenix om zo’n vaag bericht te sturen. En wat voor ‘shit’ kon dat in hemelsnaam zijn? Ging het over de club, had hij daarom niet directer durven zijn? Trokken ze hun toestemming in om hem te laten vertrekken?

Het had geen zin om deze vragen aan zichzelf te stellen; een antwoord kreeg hij toch alleen van Phoenix zelf. Het was echter niet gelukt om het onbestemde gevoel van zich af te schudden en nu hij voor de deur naar Phoenix’ appartementencomplex stond, werd het niet bepaald minder.

Niemand deed open.

Gespannen drukte hij opnieuw op de bel.

Was hij te laat? Was er inmiddels al wat verschrikkelijks gebeurd?

Hij tastte naar zijn telefoon. Net toen hij die uit zijn zak wilde trekken, zag hij een beweging in de weerspiegeling van het glas in de deur. Er klonk een klik, daarna drukte er iets kouds tegen zijn achterhoofd.

‘Loop heel langzaam achteruit,’ klonk een donkere mannenstem.

Raines hart leek wel naar zijn voeten te zinken. Het was een pistool... een fucking pistóól dat tegen zijn hoofd werd gedrukt. Zelf had hij er geen op zak – en plots met zijn elleboog uithalen was veel te gevaarlijk. Voorzichtig zette hij een stap naar achteren. En nog één, en nog één... Het klamme zweet stond op zijn rug.

Wat moesten ze van hem? Hoe wisten ze dat hij hier was?

Opeens werd er iets over zijn hoofd getrokken. Voor hij de paniek ook maar kon voelen, kreeg hij een dreun tegen zijn hoofd. Daarna werd alles zwart.

Zijn hoofd bonkte en zijn oogleden voelden loodzwaar. Toch slaagde Raine erin ze te openen. Hij bevond zich in een schemerige ruimte waar hij op een stoel zat. Vastgebonden, met zijn handen op zijn rug. De muren waren grijs en kaal en nadat hij zijn blik ietwat scherpgesteld had, realiseerde hij zich dat hij zich in een garagebox bevond. Er waren drie andere mannen. Nachtwolven. Hij herkende ze alle drie — de president en de twee mannen die hij had willen helpen toen ze van de weg waren gereden. Een verwarrende combinatie. Het litteken in zijn buik leek te branden toen zijn blik die van de grootste man kruiste. Hammer, dacht hij dat die vent heette.

Ace stapte naar voren en keek minachtend op hem neer. ‘Dacht je echt dat je hiermee kon weggkomen?’

Ondanks de dreunende koppijn probeerde Raine te begrijpen waar hij het over had. Waarmee weggkomen? Ergens opnieuw beginnen met Phoenix, bedoelde hij dat? Geloofde hij dat Raine hem een waardevol clublid afnam en was hij nu hier om dat te voorkomen? Als ze hem om die reden uit de weg wilden ruimen, hadden ze hem niet eerst bij bewustzijn hoeven laten komen, toch? Of was dit een of andere idiote wraakactie?

Raine zweeg afwachtend, zonder zijn blik van de duidelijk woedende man af te nemen. Hoewel hij probeerde rustig te blijven, was het alsof hij vanachter hem iets kouds en dodelijks voelde naderen, wat zou toeslaan zodra hij de geringste beweging maakte.

Hij zat hier in een *container*. Niet in de buurt van het clubhuis, niet in de buurt van andere mensen.

Een golf misselijkheid sloeg door hem heen.

De Sergeant at Arms stapte dichterbij, inmiddels helemaal hersteld van zijn verwondingen. ‘Haal je maar niks in je hoofd. De antwoorden krijgen we heus wel uit je. Hoe verminkt je lijkt er zo uitziet en hoe traumatisch dat voor je zusje en nichtje zal zijn, hangt van jou af.’

Antwoorden? Welke antwoorden?

‘Wat is er mis met iemand vragen stellen zónder dreigementen, afgelegene containers en geboeide handen?’ vroeg Raine met opgetrokken wenkbrauwen, terwijl hij zijn uiterste best deed om niet te laten merken dat de angst zich steeds verder zijn lijf in vrat.

‘Daar is weinig lol aan.’ De diepe stem van Hammer resoneerde door het kleine vertrek. Het vooruitzicht op leedvermaak deed zijn mondhoeken iets omkrullen. Hij was net als Lucille — zijn

eigen broeder die Phoenix maanden geleden met een knuppel tot antwoorden had gedwongen.

Hammer had echter een gereedschapskist in zijn hand. Vast het type dat graag verroeste spijkers, botte zagen en schroevendraaiers gebruikte om iemand aan het praten te krijgen.

‘Ik heb geen flauw idee wat jullie voor antwoorden willen.’ Het had geen zin om zoiets te zeggen, dat wist Raine heus wel. Maar hij kon dit toch moeilijk gewoon gelaten over zich heen laten komen.

‘Hm nee, dat zal wel niet,’ reageerde Ace verveeld.

Ondertussen zette Hammer de koffer met gereedschap neer en haalde er een boor uit, die hij met een stoïcijns gezicht een keer liet ratelen, voor hij zich weer tot Raine wendde. ‘De wapens die jullie hebben gestolen. Waar zijn ze?’

De kille duisternis die Raine al had voelen naderen, sloot hem in. Vulde zijn poriën, kneep zijn keel dicht. *Wapens? Welke wapens?* De vraag knalde als een pinball heen en weer door zijn hoofd; ratelend, met schreeuwerige geluiden die het haast onmogelijk maakten om na te denken. Het enige wat de herrie overstemde, was het gejang van de boor.

‘Ik weet niks van gestolen wapens, man,’ wist hij uiteindelijk uit te brengen, zijn stem gekleurd door paniek. ‘Zelfs als wij wapens van jullie gestolen hadden, hielden ze mij daar wel buiten vanwege Phoenix!’

‘Hm-hm.’

De woorden leken niet eens bij het drietal aan te komen.

Texx liep om hem heen en sleepte zijn stoel opzij, naar een werkbank toe. Het touw rond zijn polsen bewoog. Net toen Raine in een reflex overeind wilde springen, bevond de zoemende boor zich vlak voor zijn neus. Met een bonkend hart drukte hij zich weer terug tegen de rugleuning aan.

De man trok zijn arm opzij en plaatste zijn hand plat op de werktafel.

Raine gilde het uit toen de boor op zijn hand werd gezet en het stuk metaal zich in zijn hand drong. Bloed spatte op en opeens bestond de wereld alleen nog uit pijn.

Er kwam niets dan geschreeuw uit de mond van die Dahlia. Iets wat Ace al van tevoren had geweten. Tot slot hadden de Zwarte Dahlia's helemaal niets met de diefstal te maken, maar oh, wat kwam de relatie tussen Phoenix en die eikel hem goed uit. Zo sloeg hij meteen twee vliegen in één klap: hij had een zondebok én die ongewenste relatie was eindelijk voorbij. Voorgoed. Alles zou weer teruggaan naar hoe het was, maar dan beter. Dit had de club nodig. Het was tijd om een grote slag te slaan, in plaats van steeds maar restjes bij elkaar te schrapen. De sonische wapens waren daar de ultieme kans voor. De rest was te blind om dat in te zien; zij lieten zich leiden door hun emoties. Ace zag kansen. Grote kansen.

En dus had hij een paar mensen ingehuurd, die Dahlia-kuttes hadden aangetrokken en de nieuwe opslag hadden bestormd. Zo kon hij daar mooi de schuld leggen en een bendeoorlog uitlokken, die zij zouden winnen met behulp van de sonische wapens die ze eerst hadden afgewezen. Nu hadden ze geen keus meer. Ze zouden met Cain in zee gaan, zijn wapens verhandelen (en zelf gebruiken) en daarmee al hun vijanden op de knieën dwingen én een bulk geld binnenhalen. Ace zag het al helemaal voor zich.

Straks zei hij tegen de anderen dat de Dahlia niets had losgelaten en dat ze geen andere keuze hadden dan zich op de sonische wapens te richten. De anderen zouden instemmen – dát de Zwarte Dahlia's

de daders waren, stond immers vastgelegd op de beveiligingscamera's. Raines eigen koppigheid had hem zogenaamd de das omgedaan — en dat was gelijk een uithaal naar Phoenix.

Hij stierf liever voor zijn club dan dat hij een nieuw leven met die hopeloze romanticus begon. Een heartbreak waarna Phoenix zich weer als vanouds aan de club zou vastklampen, simpelweg omdat hij niets anders in zijn sneue leventje h ad.

Met een tevreden grijns keek hij naar de Dahlia, die inmiddels voorover in de stoel hing. Zijn lichaam leek ondergedompeld in een bad van bloed. Hammer had zich uitgeleefd; dat jong was zo goed als dood.

‘Moet ik hem afmaken?’ vroeg Hammer, over zijn schouder kijkend. ‘Het is een harde. D’r komt niks uit.’

‘Laat de kraaien het werk maar afmaken. Flicker hem maar op de vuilnisbelt hiernaast.’

Die smeerlap had een hoop onrust veroorzaakt — hij was er bijna in geslaagd om een van zijn mannen te laten opstappen. En Phoenix was een goeie hacker, eentje die hij liever niet zag vertrekken. Zijn verlangen naar liefde, naar geborgenheid hield hem dichtbij, maakte hem loyaal. Die jongen zou hij nog veel vaker kunnen gebruiken.

‘Wat zeggen we tegen Phoenix?’ vroeg Texx, die een blik op de bebloede man wierp.

‘De waarheid. Dat we hem de kans hebben geboden om hem en Phoenix het land uit te smokkelen, zodat ze onder onze bescherming elders een nieuw leven konden beginnen, maar dat hij liever stierf. Dat hij zijn club boven zijn verloofde verkoos.’

Texx keek hem een tel aan met zijn felle ogen en knikte toen. ‘En nu? We weten nog niks.’

‘Als hij niet praat, praat niemand. We moeten contact zoeken met Cain, zeggen dat we toch ge interesseerd zijn in zijn sonische wapens.